

Door Broeder MARIANO DI VITO

Op 25 oktober wordt de XIV gewone algemene Bisschoppensynode, met als onderwerp: “De Roeping en Missie van het Gezin in de Kerk en de Wereld van Nu” afgesloten. Aan het eind van deze maand komt er zodoende een einde aan een lange reis die een jaar geleden begon bij de buitengewone Synode, en die in de maanden daarna voortging met de opdracht – door Paus Franciscus toegewezen aan de Synodes van de Oosters Katholieke Kerken *sui iuris*, de bisschoppenconferenties, de dicasterieën van de Romeinse Curia, en de Vereniging van Generaal Oversten – om “met waarschijnlijk spiritueel inzicht, de voorgestelde ideeën te ontwikkelen en concrete oplossingen te vinden voor de vele moeilijkheden en ontelbare uitdagingen waarmee gezinnen worden geconfronteerd”. (*Toespraak ter conclusie van de Derde buitengewone algemene bijeenkomst, 18 oktober 2014*)

Maar deze reis is zelfs nog langer als men bedenkt dat aandacht voor het gezin al begon in de herfst van 1980 met de VI Bisschoppensynode, die aanleiding gaf tot de Apostolische Exhortatie van Johannes Paulus II “*Familiaris Consortio*” over de rol van het Christelijke gezin in de moderne wereld (22 november 1981). De synode die nu gaande is wil gezinnen begeleiden niet alleen bij het “omgaan met de uitdagingen van de moderne wereld”,

maar ook en vooral bij de roeping van God betreffende een zich steeds verder ontwikkelend besef aangaande de missionaire identiteit van de Kerk als een Gezinskerk, met zelfs de mogelijkheid om “buiten zichzelf te treden”. Een missie die zeker urgent is in “een wereld die vaak wordt gekenmerkt door eenzaamheid en leed” (*cf. Instrumentum Laboris, 5*)

De overwegingen van de deelnemers aan de synode begonnen daarom met de “realiteit van het gezin van vandaag in al zijn complexiteit, met zowel lichte als donkere kanten”, en voegde daaraan toe “de geloofscrisis die wordt waargenomen bij een groot aantal katholieken, en die vaak ten grondslag ligt aan de crisis in huwelijk en gezin” (*cf. ibidem, 6*).

Dit vormt een echte pastorale uitdaging. Feitelijk “is er slechts een minderheid van mensen die de leerstellingen van de Katholieke Kerk betreffende huwelijk en gezin beleeft en ondersteunt, en daarin de goedheid van Gods plan herkent. Het aantal huwelijken, of ze nu in de kerk worden gesloten of niet, neemt af in aantal, terwijl het aantal scheidingen toeneemt. [...] In sommige culturen tonen jonge mensen angst om een definitieve verbintenis aan te gaan, ook voor een gezin. In het algemeen is er meer en meer sprake van een extreme vorm van individualisme, die zich richt op het bevredigen van verlangens die niet leiden naar persoonlijke groei. De ontwikkeling van een consumptiemaatschappij heeft seksualiteit gescheiden van de voortplanting. Dit is één van de oorzaken van een afnemend geboortecijfer; “soms vanwege armoede en het onvermogen om voor kinderen te zorgen; soms vanuit de onwil om verantwoordelijkheid te aanvaarden en het idee dat kinderen misschien wel een belemmering zullen vormen

HET GEZIN: EEN KOSTBARE PAREL!

voor het nastreven van persoonlijke doelstellingen”. (*cf. ibidem, 7*).

Deze complexe en problematische realiteit heeft grote verwachtingen geschapen vanaf het begin van de buitengewone Synode, die niet alleen nog groeiden, maar ook verder groeiden na Paus Franciscus’ *motu proprio* van *Mitis Iudex Dominus Iesus* (Heer Jezus milde Rechter), die de canonieke procedures voor het uitspreken van de nietigheid van een huwelijk wil versnellen. We zien reeds aan de titel van de apostolische brief dat het doel ervan is dat men het liefdevolle aangezicht van de Heer weer gaat aanschouwen. Niet toevallig zullen de nieuwe normen een aanvang nemen op 8 december, precies de dag waarop het Jubeljaar van de Barmhartigheid begint. En, niet toevallig, eindigt de *instrumentum laboris* van de Synode met een duidelijke uitspraak die bevestigt dat deze pastorale beschouwingen “plaatsvinden in het licht van het Buitengewone Heilige Jaar van Barmhartigheid, ingesteld door Paus Franciscus” (*cf. ibidem, 147*).

Het is niet zo dat de Synode samenkomt aan het bed van een stervend en achterhaald instituut, maar; integendeel, wil zij iedere man en vrouw van goede wil dienen, zodat de fundamentele basis van de maatschappij zich sterk mag voelen, en bij de onvermijdelijke zwakheden, wonden en kwetsbaarheid van de menselijke conditie de moederlijke steun van de Kerk mag ervaren en een grotere stimulans krijgt om dit bevoorrechte leven voort te zetten, om zo bij te dragen aan de toekomst van de mensheid.

fr. Mariano Di Vito S.M.